

Quislings livssyn, at de undertrykte skal skaffes en menneskeverdig tilværelse. Derfor er Quislings politikk først og fremst *arbeidervennlig*. De marxistiske lederes revolusjonspolitikk er den største hindring for et solidarisk samarbeide mellom alle klasser i folket. De marxistiske ledere, som nu ser sine revolusjonsplaner truet, forsøker med alle midler å forvrengte dette forhold for ikke å miste sine tilhengere blandt de norske arbeidere.

Hele Quislings virke er først og fremst preget av hans store kjærlighet til land og folk, og hans vilje til med alle sine evner å gå inn for gjenreisningen av vårt folk uten tanke på egen vinning eller annen personlig fordel. Og det er nettopp dette utrettelige og uegennyttige arbeide som har irritert våre partipolitikere så over all måte, at de ikke har skydd noe middel til å sverte ham og forvrengte hans uttalelser til ugjenkjennelighet.

Tross alle bakvaskelser og personlig forfølgelse fra de marxistiske og borgerlige partipolitikeres side, eller kanskje nettopp derfor, samler det norske folk og fremfor alt all idealistisk ungdom, sig om Vidkun Quisling og slutter op om Nasjonal Samling i stadig økende skarer. Ikke minst tidligere marxister er blitt våre mest fanatiske tilhengere.

Sannheten vil engang komme frem og Nasjonal Samlings idéer seire i vårt land. Den flokk som slutter sig til Vidkun Quisling og hans politikk er blitt større dag for dag, ikke minst fordi han selv er en mann som stiller krav til sig selv før han stiller krav til andre.

Gulbrand Lunde.

Utgitt av N S Depot, Oslo, 1936. Oplag 25 000.

Trykk: Standard Papirindustri A/S, Oslo.

QUISLING

109854

VIDKUN QUISLING

„Vidkun Quisling og Nasjonal Samling er ett og det samme.“

Alle store begivenheter i historien er knyttet til enkeltmenns innsats, til personligheter, som hadde evnen til å trekke op de store linjer i utviklingen, menn som så på tingene under en videre synsvinkel, med andre ord, menn som kunde «se historisk» på utviklingen. Slike menn er de fødte førere, fordi de ser den øieblikkelige situasjon i sammenheng med fortid og fremtid, og derfor kan peke på de retningslinjer som fører fremover mot menneskehetens høiere utvikling.

Norsk politikk har i de senere år vært sørgelig fattig på førere. Man har hatt følelsen av at våre ledende politikere ikke har hatt evnen til å se utover døgnpolitikkenes snevreste ramme.

Vidkun Quisling er en ny mann i norsk politikk. Han adskiller sig fra partipolitikkerne først og fremst derved at han betrakter vårt lands politikk med en helt annen målestokk. Han ser på det norske folkesamfunds utvikling i sammenheng, og på dets betydning og misjon i det store folkefelleskap i verden.

Quisling er utvilsomt den mest omstridte mann i norsk politikk idag. Det er også naturlig at manges øine hviler på ham som fører for den nasjonale folkereisning i Norge. Hans betydning for samlingen av de nye nasjonale og sociale strømninger i folket er også så stor, at der med full rett er blitt uttalt at «for den norske ungdom er Vidkun Quisling og Nasjonal Samling ett og det samme». Dette beror heller ikke på noen tilfeldighet. Hele hans liv, utvikling og store statsmannsbegavelse synes å peke frem mot den oppgave å samle det norske folk.

Vidkun Quisling er født i Fyresdal i Telemark den 18. juli 1887 og er av gammel norsk bondeætt. Hans foreldre var prost Jon Quisling og frue født Bang. Han tok eksamen artium i Skien med præceteris. Derefter gikk han på krigsskolen hvor han var nr. 1 i alle klasser. I 1911 forlot han den militære høiskole etter å ha avlagt en eksamen så enestående, at der blev sendt innstilling om den til Kongen, for første gang i den militære høiskoles hundreårige historie. Han gikk derefter inn i generalstabten og innehadde forskjellige militære stillinger.

I 1918 forlot Quisling generalstabten og overtok stillingen som militærattaché i Petrograd. Han uttalte dengang: «Jeg hadde en følelse av at Europa fra første stund var desorientert og uten sans for den mulighet, at den russiske revolusjon kunde komme til å få samme verdenshistoriske betydning som den franske. Jeg ønsket derfor å studere den på nært hold.»

Da de utenlandske legasjoner i slutten av samme år forlot Petrograd blev Quisling militærattaché i Helsingfors. Han kom midt op i den finske borgerkrig og dens redsler, samtidig som han kunde følge den videre utvikling i Russland på nært hold. I 1920 gikk han atter inn i generalstabten, men allerede efter kort tids forløp blev han av Fridtjof Nansen oppfordret til å bli med og bistå ham i hans store russiske hjelpeaksjon.

Hjelpearbeidet i Russland 1920—22.

I to år var Quisling i Russland og administrerte hjelpearbeidet. 30 millioner mennesker sultet, og det var ingen lett oppgave å administrere dette arbeide i et distrikt større enn hele Norge. Man får et lite inntrykk av forholdene når man leser følgende skildring i Nansens bok: «Gjennem Kaukasus til Volga» (2. oplag 1929, side 161):

«Fra hus til hus det samme forferdende syn av sluknende og sluknede menneskerester. Tørret gress og løv og knuste ben og hestehover istedenfor brød. Ingen oppvarming, så de benmagre likene frøs fast til jordgulvene for livet var veket. — i et barnehjem to og førti døde siste natten, og de lå ennu i sengene med de levende ved siden, som satt og stirret med store undrende barneøine på døden, den store befrier fra all lidelse. Lik groves op av kirkegårdene for å spises. Foreldre i vanvidd drepte barn for å mette sig.

Mer enn tredve millioner mennesker sultet, i tillegg herjet farsotter, verst flekktyfusen. Mer enn tre millioner døde tross hjelpen som kom sent og ikke nok. — Og over disse samme slettene tusener av uttærte mennesker på flukt, uten mat, visste ikke hvorhen, bare bort, bort gjennom den stivnende vinter, mens de og deres siste kameler og hester stupte langs de frose veiene. All ferdsel på elvene stengt av isen, jernbanene i uorden, de få togene som gikk, overfylte av flyktninger, blev stående på veien, menneskene døde i kupéene. Redsler på alle kanter.»

Quisling ledet hjelpearbeidet i Ukraine, hvortil han kom i januar 1922. Det første inntrykk som møtte ham her er gjengitt i et fotografi i hans bok «Russland og Vi» (Oslo 1930), som viser en bondekjerre hvor de nakne lik er slengt hulter til bulter som slakteskrotter.

Dette var Quislings arbeidsfelt. Her var det han satte alle sine evner inn for å skaffe hjelp og lindring til et folk under de redselsfulle lidelser og pinsler. Quisling har fortalt mig at alt det som han så i Russland følger ham som en ond drøm.

Hvad Fridtjof Nansen mente om Quisling.

Vi vet at det arbeide som Quisling utrettet, det var et kjempearbeide. Det er ufattelig at folk som har kjennskap til dette, og som vet hvad en organisering av et slikt hjelpearbeide krever, allikevel kan uttale, at Quisling ikke har tilstrekkelige organisatoriske evner. Det er imidlertid interessant å merke sig at man aldri horte denslags uttalelser for Nasjonal Samling blev stiftet.

Fridtjof Nansens syn på Quisling var ihvertfall noe anderledes. Han skriver således i innledningen til sin bok «Gjennem Kaukasus til Volga»:

«Disse innledende ord kan ikke slutes uten en hjertelig takk til kaptein Vidkun Quisling for hans utrettelige elskverdighet som reisefelle og for den verdifulle hjelp han har gitt forfatteren ved sitt kjennskap til russisk og ved sine allsidige kunnskaper.»

Men alt hvad Quisling tidligere hadde utrettet syntes å være glemt, da den nedrige bakvaskelses- og løgnpropaganda under valgkampen høsten 1933 satte inn mot ham, både fra marxistisk og borgerlig hold. Fru Sigrun Nansen fant dengang å måtte minne om Fridtjof Nansens syn på Quisling. Hun skrev i «Tidens Tegn» for 11. oktober 1933:

«Enig eller ikke enig i hr. Quislings politikk tror jeg mange beklager den personlige og fornærmelige form valgkampen har tatt mot ham. Det vil sikkert interessere å høre hvad Fridtjof Nansen mente om sin hjelper — han har ofte uttalt sin glede over å ha en sådan mann til hjelp. — *Ypperlig administrator — selvopofrende og hederlig* — hans ansikt lyste når han nevnte Quislings navn.»

Det er helt utrolig hvad den norske presse i denne tid kunde opvise av smussagitasjon, særlig mot Quisling personlig. Man skulde trodd at disse bakvaskelser vilde ta slutt efter valget, men tvertimot, såvel den borgerlige som den marxistiske presse er skjönt enige om *fremdeles* å anvende de sjofleste midler i kampen mot Nasjonal Samling.

Arbeide på Balkan, i Armenia og i Russland 1923—30.

I 1923—24 arbeidet Quisling på Balkan og i Donaustatene efter opdrag av Folkeforbundet for å ordne spørsmålet om de russiske flyktninger.

Da Nansen i 1925 reiste til Armenia for å hjelpe dette ulykkelige folk som hadde vært utsatt for tyrkernes grusomme forfølgelser, hvorved ca. en million mennesker, barn og kvinner var blitt drept og pint ihjel på en eller annen måte, *valgte han atter Quisling til sin medarbeider*. Også her var det hans arbeide å gjøre vel mot de ulykkelige og hjelpe de lidende.

Senere arbeidet Quisling i Russland helt til 1930, dels som representant for Folkeforbundet, dels var han i næsten tre år knyttet til den norske legasjon i Moskva for å vareta Englands interesser i Russland i den tid da den diplomatiske forbindelse mellem disse to land var brutt.

Alt ialt har Quisling med en del avbrytelser opholdt sig næsten 12 år i Russland, og det er vel ingen overdrivelse å si at han er den nordmann som har det beste personlige kjennskap til forholdene derborte.

Sitt syn på forholdene i Russland og hvorfor han mener at bolsjevismen ikke kan føre frem til de gode forhold i samfundet som de marxistiske ledere forespeiler oss, fremkom Quisling med i en artikkelserie: «Russland og Vi», som senere blev utgitt som bok. Denne bok anbefales på det varmeste som studium for alle som interesserer sig for å få mer klarhet over bolsjevismen og forholdene i Russland.

Forsvarsminister i Bonderegjeringen 1931.

Denne artikkelserie vakte stor oppmerksomhet, særlig innen Bondepartiet, som i 1930 anmodet Quisling om å delta i valgarbeidet. Quisling, som så med adskillig mistillit på de gamle politiske partier, håpet dengang at Bondepartiet skulde kunne danne grunnlaget for den nye aktive politikk som han mente var nødvendig.

Da Bondepartiet våren 1931 dannet regjering blev Quisling anmodet om å tre inn som forsvarsminister. Ved sin ledelse av Forsvarsdepartementet la han for dagen ganske usedvanlige administrative egenskaper.

Avsløringer av de marxistiske partiers revolusjonsplaner.

Mest kjent fra denne tid er hans store oppgjør med de revolusjonære organisasjoner i vårt land, hans berømte tale i Stortinget den 7. april 1932. Han påpekte her faren ved det revolusjonære undergravningsarbeide. Hans tale ledet som bekjent til at disse forhold blev undersøkt av en av Stortinget nedsatt spesialkomité. I denne såkalte Quislingsak, blev det ført bevis for at Kommunistpartiet er gått i en fremmed stormakts tjeneste og at det finansieres av denne. Videre blev det bevist at også Arbeiderpartiet er et revolusjonært parti, som ikke hadde avbrutt alle forbindelser med Russland og hadde fått støtte derfra, videre at fagorganisasjonen var blitt en politisk institusjon tilknyttet Arbeiderpartiet.

Quisling har høstet liten takk for denne sin aksjon. Ikke alene har regjeringen den hele tid sabotert Stortingets beslutning av 30. juni 1932, hvori det pålegges regjeringen å ha sin oppmerksomhet spesielt henvendt på de forhold som Quisling hadde pekt på, men Quisling er personlig blitt utsatt for forfølgelse og sladder av den mest ondsinnede natur.

Overfallet i Forsvarsdepartementet.

Da Quisling den 2. februar 1932 innfant sig på sitt kontor i Forsvarsdepartementet, på et tidspunkt da han ellers ikke pleiet å være der, og her overrasket uvedkommende personer, blev han slått ned av disse.

Som bekjent har det ikke lyktes Oslo politi å finne gjerningsmennene. Man spør istedenfor, hvorfor har ikke Quisling gjort noe for å oppklare overfallet? For det første, hvad vet folk om hvad Quisling har gjort for å oppklare det? For det annet, er det da i almindelighet ikke den overfalnes plikt å finne overfallsmennene.

Efter overfallet i Forsvarsdepartementet konstaterte to av vårt lands mest ansatte læger, at der var tilføiet Quisling en alvorlig hjernerystelse, formentlig ved slag av en stump gjenstand mot tinningen, og at han hadde sår på bryst og håndledd, hvorav det siste «blødde nokså meget» og endelig at man på hans klær gjenfant merker såvel efter stikk som blod.

Det virker nokså eiendommelig på dem som kjenner de faktiske forhold å se det hele latterliggjort som en «pepperhistorie» i forbindelse med alle slags sjofle og mystiske rykter om Quislings privatliv.

Jeg var selv tilstede da Quisling efter et valg møte blev overfalt i Kristiansand den 27. september 1933. Dette overfall var utvilsomt organisert, og skjedde midt på gaten like for øinene på byens «modige» borgere, som ikke løftet en finger mot den fremstormende pøbel. — Hadde vi ikke hatt disse borgerlige øienvidner, hadde der vel vært noe mystisk dengangen også!

Våre revolusjonspolitikeres bakvaskelser.

Men ikke nok med de mystiske rykter i forbindelse med overfallet i Forsvarsdepartementet, våre hjemlige revolusjonspolitikere har offentlig beskyldt Quisling for å ha tilbudt dem å danne «røde garder». Quisling har i en lengere skrivelse til Stortinget, datert 17. juni 1932, tilbakevist disse beskyldninger, som er stikk imot de faktiske forhold. Allikevel finnes der i vårt land endog borgerlige individer som foretrekker å tro på de revolusjonæres uttalelser, de for hvem *alt* er tillatt når det bare kan fremme revolusjonen, mened, tyveri, baktalelser, vold og mord. For dem står altså disse landsforrederes ord mer til troende enn den manns om hvem Bondepartiets fører Moseid uttalte i Stortinget den 30. juni 1932 efter Quisling-sakens behandling: «*Efter at jeg har lært statsråd Quisling å kjenne foler jeg mig fullt forvisset om at han i sjelden grad fortjener alle rettskafne menneskers aktelse og tillit, både på grunn av hans karakteregenskaper og hans dyktighet.*»

Quisling uttaler i den ovennevnte skrivelse av 17. juni 1932 bl. a.: «Jeg vil her gjenta hvad jeg uttalte i min tale i Stortinget 7. april i år, at jeg aldri har tilhørt noe socialistisk eller kommunistisk parti og heller aldri har gitt dem min stemme, likesom jeg alltid har vært en avgjort motstander av den marxistiske lære. Men på den annen side har jeg også alltid vært socialt innstillet og overbevist om nødvendigheten av et solidarisk samfund hvori var tilveiebragt et ordnet sam-

virke mellem de forskjellige næringer og klasser, men med full bevarelse av det personlige initiativ og individets rett.»

Quislings livssyn og politiske opfatning.

Og her kommer vi inn til kjernen i Quislings politiske opfatning. Han har på nært hold studert marxismen og dens frukter og ved personlig erfaring lært å kjenne forholdene i en rekke andre samfund. Alle disse personlige opplevelser sammen med hans vide syn på historien og utviklingen førte ham frem til forståelsen av at den nuværende krise ikke bare er forbigående, men at vi står midt oppe i en alvorlig fase i civilisasjonens historie. I slike alvorlige tider er det nødvendig å «skyve partipolitikken tilside og resolutt slå inn på en positiv nasjonal og social politikk som bygger og bærer, og kan være hele folket til gagn og glede, og som i første rekke må bane veien for den politiske forløsning som er betingelsen for landets økonomiske og nasjonale gjenreisning.»

Og Quisling sier videre:

«Som ethvert samfund der vil redde sig over en alvorlig krise og gjenfødes, må også vårt folk finne tilbake til sitt livgivende grunnlag og på dette grunnlag utfolde sine krefter. «Et åndelig og ansvarsbevisst syn på tilværelsen, som levende tro utstrakt til alle deler av vårt liv, det er hvad vårt folk har mest behov for; en *riktig forening av individualisme og jellenskap*, og de beste som førere; frihet for personlige tiltak; sikkerhet for liv og eiendom, for arbeidet og dets frukter; følelse for og respekt for familie-institusjonen og slekten, for blod og jord; *godvilje og samarbeide istedenfor klassekamp*; sunde økonomiske grunnsetninger for den enkelte og for hele samfundet; frigjørelse av åndslivet og solidarisering av det økonomiske liv.

Vårt annet grunnkrav er at det utbygges et *nytt samfund* i pakt med disse grunnsetninger, og tilpasset efter vår folkeætts egenart og det moderne livs krav; at vi virkelig gjør de tanker som slumrer i tiden.

Ut fra denne innstilling som jeg her har skissert, og i kamp mot krefter som dels motsetter sig den nye utvikling, og dels søker å lede den i naturstridige og ødeleggende retninger, vil det måtte danne sig en *ny — man kan næsten si religiøst bestemt — politisk lære.*» (Vidkun Quisling i «Tidens Tegn» for 2. mars 1933.)

Dette grunnsyn var det som preget Quislings opprop til Nasjonal Samling som blev utsendt i mai 1933. Det var et helt nytt livssyn som blev fremlagt, at *vårt samfund må bygges på fred, orden og rettferd*. Det vil umuliggjøre klassekampen, som bare kan trives i et samfund hvor den ene del av folket utbytter den annen, og hvor der ikke eksisterer et solidarisk samvirke mellem alle individer i folket.

Et slikt samvirke forutsetter selvfølgelig at der skapes gode kår for *alle* mennesker i samfundet. Og dette har alltid vært et grunntrekk i